

Lakananvalkeana laskeutuva usva peitti juuri sillä hetkellä nousevan auringon kajossa pilkehtivän pienen suokaistaleen. Jokaisella askeleella upottava turvemaajätti yksinäisestä Kulkijasta jonon pieniä muistoja muuten niin koskemattomaan erämaahan. Suurina pilvenkaltaisina parvina pörräävät kärpäset liimautuivat kiinni pieneenkin paljaana loistavaan ja hien nahistamaan ihonkohtaan. Koppelo pyrähti poikueensa kanssa lentoon aivan Kulkijan jaloista. Samalla hetkellä Kulkija pysähtyi. Vain korpin kaukainen raakunta rikkoi kalvon, jonka hiljaisuus oli levittänyt tuolle kaukaiselle nevalle. Kulkija murahti ja pyyhki hikeä pois otsaltaan. Korpin jyhkeä ja raastava laulanta toi helpotuksen Kulkijalle. Hiljaisuus olisikin ollut hänelle liian raskasta. Hiljaisuus antoi ajatuksille tilaisuuden nousta muistojen syvimmän kuilun syövereistä. Syövereistä, jonne Kulkija oli yrittänyt ne sysätä. Hiljaisuus oli kuitenkin se luonnonvoima, jota hän juuri eniten kaipasi. Katumus pakotti Kulkijan jatkamaan. Hänellä ei ollut enää määränpäättä. Aikaisemmin se oli ollut hänellä yhtä selkeänä mielessä kuin hänen edessään siintävä kelohonka. Silloin hän ei ollut vielä Kulkija. Vaikka suon jokainen silmäke olivatkin hänelle jo entuudestaan tuttuja ja turvallisia, nyt ne tuntuivat kuitenkin vierailta ja ahdistavilta. Lukematon oli niiden hikipisaroiden määrä, jotka hän oli tälle tervanevalle joskus pudottanut. Päivä valkeni ja pilvetön sininen taivas ei antanut kulkijalle armahduksen tunnetta. Jokainen askel tuntui edellistä raskaammalta. Kulkija oli ennenkin tuntenut askelten raskauden samaisella suolla. Silloin hän oli kuitenkin koetellut voimiaan suota vastaan, häviten aina. Ennen kulkemisella oli ollut hänelle erilainen tarkoitus. Luonnonvoimat olivat olleet hänelle tasavertainen vastustaja. Kerta toisensa jälkeen he olivat hyökänneet toisiaan vastaan, mutta kertaakaan ei Kulkija ollut poistunut suolta voittajana. Suo oli näyttänyt hänelle aina oman paikkansa. Täällä se ei ollut ihailujen ja suosionosoitusten ristitulella. Täällä hän löysi itselleen kukistajansa niin usein kuin hän jaksoi vain yrittää. Lämmin hiki valui pitkin Kulkijan selkää. Hengitys muuttui raskaammaksi vaikka askelten mitta lyheni. Suon takaa nouseva metsä erotti vihreän seinän tavoin suon muusta maailmasta. Vihreä seinä alkoi hämärtyä Kulkijan silmissä. Kämmenet ja polvet koskettivat kosteaa rahkasammalten peittämää nevaa ja koko hänen ruuminsa alkoi nytkähdellä tahdottomasti. Enää ei olisi kiire. Taistelu on ohi. Nyt on aika uuden elämän. Valkeana sammaleena auringon valossa säihkyvä hanki ja kuuran kastelemat havupuut. Harmaana pilvenä välkkyvään ilmaan hajoava puhallus. Kirvely keuhkoissa, vereltä maistuvaa suu. Kulkijan rakkaimmat muistot. Ei hämärtyvän tajunnan takaa hädin tuskin kuuluvat kannustushuudot. Ei taakse jäävät kanssakulkijat. Ei vierellä sekunteja huutava valmentaja. Eikä kymmenien kilometrien päässä edessä siintävä maali. Lämpimänä norona kylmää selkä pitkin valuva hiki ei päässyt kuivumaan. Eteenpäin oli päästävää. Minuutit muuttuivat kilometreiksi ja kilometrit tuhansiksi metreiksi. Määränpäättä ei ollut, mutta samalla se myös oli. Lapsuusajan viattomuus ja nuoruuden kaukaisilta tuntuivat haaveet ajoivat häntä eteenpäin. Kipu muuttuu ajan kanssa nautinnoksi. Ei ole olemassa ylämäkiä, on vain olemassa vartalolle erilaisia kulmia. Ihminen vastaan luonto. Sekuntikello ei ollut olennaista, vain mahdollisesta mahdollisen tekeminen. Itsensä ja luonnon voittaminen tuntui silloin mahdolliselta, vaikkei se oikeasti edes ollut. Itsensä voittaminen toisi suuremman nautinnon kuin kanssakilpailijoiden kukistaminen. Luonto olisi kuitenkin aina voittamaton. Lehmänkellon kilinä herätti hänet ajatuksistaan, joita ei ollut. Pauhaava ihmismeri ja silmäkulmassa vilahtava Suomen lippu. Viimeiset metrit ja venytys. Kaikki oli jätetty matkan varrelle. Tätä hetkeä varten hän oli elänyt koko elämänsä ensimmäisestä parkaisusta asti. Se kaikki oli valunut hänestä tipoittain pitkin Itävaltalaisen alppikylän mäkiä. Ylösvedetyt hihat ja kaikkensa antanut selkä koskettivat lunta. Kaulassa roikkuva ristiilainehtii rintakehän päällä kiivasta hengitystä mukaillen. Koko hänen ruumiinsa nytkähteli rytmikkäästi. Enää ei ole kiire. Määränpää on tullut vastaan.

Ihmisten ihailevat katseet ja toverilliset läpsäisyt selkään tuovat elämään sisältöä vain hetkellisesti. Juhlapuhujan ylistävät sanat ja kädessä heiluva shampanjalasi eivät voisi vähempää kiinnostaa. Stipendi ja tonttimaa vaihtavat omistajaa. Lapsena saatu kuuma mehu olisi riittänyt palkinnoksi tälläkin kertaa. Kulkija on kotona taas. Kansakunnan katseet ovat keskittyneet yhteen paikkaan. Ne ovat kiinnittyneet selkään, joka olisi valmis kestämaan noiden katseiden tuoman painolastin. Nyt ei tarvita edes viimeistä venytystä. Kaiken harmauden ja epätietoisuuden keskellä tämä ei tunnu miltään. Epäily kalvaa mieltä. Näinhän tämän pitikin mennä, mutta se ei kuitenkaan mennyt niin kuin piti. Kaverit tippuvat viereltä. Milloin minä otan osuman? Olenko tehnyt jotain väärää? Lopullinen isku saavuttaa hänet vääjäämättä. Maailma murenee alta ja kaikki muuttuu mustaksi. Pakomatka alkaa. Kauas pois kaikesta, omaan kotiin. Tämä painolasti musertaisi kenet tahansa. Verkko on kiristynyt ja Kulkijan jalka on jäänyt jumiin yhteen sen silmuista. Kaikki viedään. Kaikki loppuu. Mikään ei ole enää entisellään, millään ei ole enää merkitystä. Yksinäisyys tuntuu yhtäaikaa rauhoittavalta ja ahdistavalta, murhaavalta ja vapauttavalta. Kyyneleet värjäävät kasvot. Tyhjiys valtaa mielen. Ulospääsyä ei ole. Selitykset eivät enää auta. Kaikki on annettu, kaikki on jätetty. Kukaan ei ole tässä yksin, mutta kaikki ovat yksin. Kotiovi tuntuu raskaalta. Sulkeutuessaan se jättää kaiken taakseen. Katse sumenee ja jalat pettävät alta. Kulkijan ruumis nytkähtelee tahdottomasti. Vain rakkaimmat ihmiset tuovat lohtua. Olenko pettänyt heidätkin? Aurinko alkaa lipua pilviverhon taakse. Kurjet kaartelevat vieresellä aukealla etsimässä yöpymispaikkaa. Kulkija kampeaa itsensä ylös ja astuu askeleen eteen päin. Varovaisen ja hapuilevan. Jälkijono alkaa jälleen seurata Kulkijan matkaa. Suo upottaa edelleen jokaisella askeleella, mutta askel kevenee. Tahti kiihtyy jälleen. Mielen valtaava tyhjiys siirtyy taka-alalle. Tämä on kulkijan koti. Sillä hetkellä se merkitsi aivan kaikkea, mutta samalla se ei merkinnyt mitään. Tervanevan huumava tyhjiys antoi ajatuksille tilaa. Kurjet laskeutuvat Kulkijan lähelle. Syksyn ensimmäiset muuraimet ovat alkaneet kukkia. Taivas alkaa hämärtyä. Kaiken rauhoittava hiljaisuus värjää maiseman varjoihinsa. Nyt Kulkija istuu yksin yhdessä noista varjoista. Kulkija oli riisuttu. Hän haluaisi vain vielä kerran nousta tuosta suosta itsensä voittaneena. Ja luonnolle hävinneenä.